

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 16 (134) • 22 septembrie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ascultăm de Sfânta Biserică!

Arhimandritul Ilie Cleopa

Qubiți credincioși, sunteți datori să păziți poruncile Sfintei Evanghelii, să ascultați de Biserica Ortodoxă, mama noastră duhovnicească, întemeiată de Hristos, să ascultați de slujitorii sfințiți ai Bisericii, ca de Sfinții Apostoli și să ascultați de duhovnicii pe care vi i-a dat Dumnezeu, ca de Însuși Hristos.

Când sună clopotele bisericii și ne cheamă la slujbă, la Sfânta Liturghie, mai ales în sărbători, lăsați grijile casei și mergeți cu toți la biserică. Îngerii Domnului vă vor scrie în cartea vieții și vă vor număra pașii. Seara și dimineața și oricând mergeți pe drum sau lucrați cu mâinile, neîncetat să vă rugați, după porunca Sfântului Apostol Pavel.

În timpul celor patru posturi ale Bisericii, nu uitați să vă spovediți și, dacă vă dă voie duhovnicul, să vă uniți cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie. Acestea sunt cele mai mari daruri pe care ni le oferă Biserica după Botez. Apoi să vă creșteți copiii în duhul ascultării, al credinței ortodoxe, al smereniei și al iubirii de Dumnezeu, hrănindu-i cu cărți sfinte, cu cuvinte creștine ortodoxe, cu sfaturi părintești și mai ales cu exemplul viu, curat al vieții dumneavoastră.

Învățăm din pilde

Cum ne păzește un „Doamne, miluiește!”

Sfântul Cuvios Siluan Athonitul

Mergeam într-o zi de-a lungul unui câmp, ducându-mă de la tabăra Ustijorsk, unde staționa batalionul nostru de geniu, spre satul Kolpino, ca să pun la poștă niște bani pe care voiam să-i trimit la Sfântul Munte; dar pe drum s-a repezit drept spre mine un câine turbat și, când a ajuns aproape de mine, am spus numai: „Doamne, miluiește!”, și la aceste cuvinte o putere nevăzută a împins câinele deoparte, ca și cum s-ar fi izbit de ceva și, ocolindu-mă, s-a îndreptat spre Kolpino. Acolo a mușcat pe mulți și a pricinuit mult rău la oameni și la oi.

Din această întâmplare am înțeles cât de aproape este Domnul de omul păcătos și cât de repede ascultă rugăciunea sa.

Crâmpoie din lumina sărbătorii

Pescuirea cea minunată – ce învățăm din ea și ce aplicăm în viața noastră?

Arhimandritul Teofil Părăian

Este foarte important lucrul acesta, ca cineva să-și supună mintea lui Dumnezeu. Vă spuneam cândva într-un context oarecare, că Părintele Arsenie (Boca) zicea că „noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție”. La pescuirea minunată, așa cum o istorisește Sfântul Evanghelist Luca, pentru că în cuprinsul ei constatăm o atitudine a Sfântului Apostol Petru în care se vede supunere cu mintea față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, de fapt e începutul uceniciei Sfântului Apostol Petru. Cum? Se spune în Sfânta Evanghelie de la Luca, citim aceasta în capitolul al cincilea, că Simon și cu Andrei și cu cei împreună cu dânșii își spălau mrejele, gata să meargă spre casă, după o noapte în care n-au pescuit nimic. Și Domnul Hristos a zis, după ce i-a învățat pe oamenii adunați în jurul Lui pe țărmul mării, după ce i-a învățat din barca lui Simon, a zis: „Mână la larg și aruncați mrejele spre pescuire”; și Petru a zis atunci: „Doamne ne-am trudit și nu am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare” (Luca 5, 4-5). Sfântul Apostol Petru s-a supus atunci cu mintea lui Dumnezeu fără discuție.

Cine se supune cu mintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acela-i totdeauna biruitor. Nu se poate să nu vadă minuni în viața lui când se supune cu mintea, în înțelesul acesta că, de pildă, Domnul Hristos spune să iertăm și nu ne -ar conveni să iertăm, dar ne silim să iertăm, e o supunere cu mintea și vedem minunea liniștirii sufletului și o mare bucurie pentru noi.

Binecuvântarea de la începutul Sfintei Liturghii (6c)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Dacă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra omului, fie de-a dreptul, fie prin mijlocitori, e lesne de înțeles, nu puțini sunt cei care nu pricep **cum poate omul să-și binecuvinteze Creatorul**. Eu însumi am primit întrebări sau nedumeriri de acest fel. Cei mai mulți argumentează prin episodul din Cartea Facerii, în care se istorisește că Avraam (el, patriarhul), întor-cându-se victorios din luptă, a primit binecuvântarea enigmaticului Melchisedec, rege al Salemului și preot al Dumnezeului-Celui-Preainalt, și, în semn de supunere, i-a dat acestuia zeciuială în prada de război (Facere 14, 17-20). Or, după obișnuitul raționament (pe care, de altfel, îl folosește și Apostolul Pavel - Evrei 7, 7), cel mai mic primește binecuvântare de la cel mai mare, iar nu invers.

În cazul acesta, obiectează scepticii, **cum e posibil ca omul mic să-L binecuvinteze pe Marele Dumnezeu?** Nu cumva este aceasta îngâmfare sau, de-a dreptul, obrăznicie?...

Nedumerirea e pricinuită de insuficienta cunoaștere a termenului „binecuvântare”. Când aceasta vine de la Creator la creatură, ea este revărsare de binefaceri; când însă vine de la creatură la Creator, ea înseamnă laudă, preamărire, mulțumire, jubilația omului de a se recunoaște drept beneficiarul darurilor pe care numai Dumnezeu le poate da. O mărturie în acest sens o avem chiar în episodul din Cartea Facerii; iată rostirea întreaga a lui Melchisedec către Avraam: „Binecuvântat să fie Avraam de către Dumnezeu - Cel - Preainalt, Ziditorul cerului și al pământului! Și binecuvântat să fie Dumnezeu-Cel-Preainalt, Cel ce i-a dat pe vrăjmașii tăi în mâini le tale”. Înțelesul e cum nu se poate mai clar.

De altfel, din respectuoasă teamă de Dumnezeu, evreii evitau (evită și astăzi) să-l pronunțe numele. Când Iisus Se afla în judecata sinedriului sub învinuirea că Se dă drept Fiul lui Dumnezeu, arhiereul îl întreabă: Ești tu Hristosul, fiul Celui-Binecuvântat? (Marcu 14, 61).

Psalmii lui David abundă în a-L binecuvânta pe Dumnezeu. Dau doar câteva exemple: din **Psalmul 15**: Binecuvânta-voi pe Domnul Cel ce m-a înțeleptit (Psalm 15, 7), Din **Psalmul 25**: În adunări Te voi binecuvânta, Doamne? (Psalm 25, 12). Din **Psalmul 103** (pe care, de altfel, îl auziți la Vecernie): Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! (Psalm 103, 1). Iată și un exemplu din **Psalmul 144**, în care cele două stihuri pe care le voi cita sunt construite pe principiul paralelismului sinonimic, în sensul că stihul al doilea repetă ideea primului, dar cu alte cuvinte; în el avem evidența că a-L binecuvânta și a-L lăuda pe Dumnezeu sunt una și aceeași lucrare: “În toate zilele Te voi binecuvânta și numele Tău îl voi lăuda în veac și în veacul veacului” (Psalm 144, 2).

În cea mai ușoară accepție, a-L binecuvânta pe Dumnezeu înseamnă a-l vorbi frumos sau a-l vorbi de bine. Acest fel de binecuvântare este opusul injuriei. Din păcate, printre popoarele care cultivă injurătura de cele sfinte se numără și al nostru, și nu puțini au fost moralisții care au atras atenția asupra acestui nărav, pe cat de urât, pe atât de degradat. Aici nu mai e vorba de credință sau necredință; ateul adevărat îl neagă pe Dumnezeu cu decență, prin ceea ce consideră el că e argumentație, dar nu prin vulgaritatea injuriei.

A-L vorbi (sau a-L cuvânta) pe Dumnezeu de bine este a-L rosti numele cel puțin cu respect, dacă nu cu iubire, și a te

referi la opera Lui în duhul adevărului și al buneii cuviințe. Greutatea cuvântării de Dumnezeu în binecuvântare e atât de puternică, încât cei doi termeni ai rostirii, mai ales în formula muzicală, pot funcționa separat în aceeași propoziție; se poate spune „binecuvântat ești, Doamne”, dar și „bine ești cuvântat, Doamne”.

Marea majoritate a slujbelor bisericești se deschid cu formula: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor**.

Din cele șapte Taine ale Bisericii, doar două, constituite ca atare, se deschid cu rostirea: Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh..., anume Botezul și Nunta. Li se adaugă Euharistia. Întrucât însă aceasta este încorporată organic în structura Sfintei Liturghii (care, cum am văzut, se deschide cu această formulă), înseamnă că, de fapt, Liturghia este considerată ea însăși o Taină a Bisericii, sau, în orice caz, așezată pe aceeași treaptă. Dacă Botezul instituie comuniunea unei persoane cu Hristos, dacă Nunta instituie comuniunea a două persoane care întemeiază o familie și se înscrie astfel în comuniunea mai largă a societății, Liturghia instituie comuniunea dintre membrii poporului lui Dumnezeu, pe de o parte, și comuniunea acestora cu aceea a Sfintei Treimi, pe de alta, realizând astfel plinirea Împărăției Cerurilor. De altfel, formula acestei deschideri este preluată din Sfânta Scriptura, și anume din Evanghelia după Marcu. La intrarea Sa triumfală în Ierusalim, Domnul este întâmpinat de bucuria poporului cu strigătul: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântată este Împărăția care vine... (Marcu 11, 9-10).

Faptul că **obiectul binecuvântării liturgice nu este Sfânta Treime, ci Împărăția Acesteia** atestă plinătatea Împaratiei veșnice, în care dreptii nu sunt niște bieții naufragiați scăpați (mântuiți) de la înec, ci fericiți moștenitori ai Părintelui ceresc. Iată cuvintele cu care Dreptul Judecător li Se va adresa celor de-a dreapta Sa, adică celor ce s-au mântuit prin fapta bună ca lucrare a credinței și iubirii: „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, mosteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.” Așadar, dreptii devin binecuvântații unei Împărății binecuvântate, în care ei domnesc împreună cu sfinții și cu Dumnezeu Treimic. Binecuvântarea de deschidere se încheie cu o rostire comună și celorlalte forme de binecuvântare, precum și tuturor ecfoniselor: **„...acum și pururea și în vecii vecilor”**. Formula cuprinde trei adverbe temporale: **acum**, adică timpul prezent, cel în care se rostește binecuvântarea și se desfășoară slujba; **pururea** (ca varianta pentru pururi sau de-a pururi), adică viitorul indefinit în spațiul istoric, mereu, în permanență, fără întrerupere, continuu; și **în vecii vecilor** (cu variantele în veacul veacului, în veacul vecilor), adică dincolo de istorie, în veșnicie, în viața veacului ce va să fie. Întreaga formulă aparent stereotipă și banală, atestă adevărul continuității dintre Împărăția Cerurilor care deja a venit, se află întru noi și înaintează prin istorie, și Cea care va să vină, adică cea care se va rotunji, desăvârșită, pentru veșnicie. Această curgere a Împărăției nu e altceva decât o permanentă inserție a timpului în eternitate. Este exact ceea ce ne oferă Liturghia ortodoxă prin Binecuvântare, Euharistie și Cuminecare. În prima rugăciune de dinaintea împărțirii, Sfântul Vasile cel Mare numește Cuminecătura (adica Trupul și Sângele Domnului) merinde pentru viața de veci. Merindea e hrana pe care o poartă cu sine călătorul. Or, ce preț mai are timpul când tu, călător prin el, porți în traistă însăși veșnicia?

Preotul și-a încheiat astfel prima rostire, iar poporul răspunde: **Amin**. Acest cuvânt ebraic, adoptat și generalizat în cultul creștin, înseamnă, în traducere literală, **„Așa să fie!”**, și cu el se încheie, ca într-o concluzie, toate formulele de binecuvântare, rugăciunile și ecfonisele. În marea majoritate a cazurilor, poporul este cel care îl rostește. [...] Așadar, El este Da-ul prin excelență, Adevărul și garanția absolută a adevărului.

(Va urma)